

Een huis met
ruime tuin en
stallen

5

De adressen
van Liesbeth
van Tongeren

8

1005

wonen

Thuis in
elk hotel

Elke nacht in een ander hotelbed

Je hele hebben en houden wegdoen, tot je zwemdiploma en alle jeugdfoto's aan toe, je huur opzeggen en dan een jaar lang in 358 verschillende hotels gaan wonen. Vincent van Dijk begon ermee op 1 januari.

IVO WEYEL

De Executive Suite van het Amstel Hotel is groot en luxueus. Flatscreen, honesty bar (een bar zonder personeel waarbij je als gast zelf bijhoudt wat je drinkt), marmeren badkamer, dikke badjassen met gouden monogram, damasten gordijnen en een fles Veuve Clicquot champagne die uitnodigend – met een welkomstbrief van de directeur – in een koeler staat te wachten.

De suite kost 1295 euro per nacht, maar Vincent van Dijk (35) slaapt er voor niets. Op 1 januari 2010 begon hij aan zijn project Amsterdam Slaapt: een jaar lang elke nacht in een ander Amsterdams hotel overnachten. Slim bedacht, zou je zeggen, als je hem gesetteld en wel op het enorme bed in het Amstel ziet zitten, de champagne binnen handbereik, zijn laptop opengeklapt op het neo-Lodewijk XV-bureau.

Maar gisteren sliep hij nog op een smal krakend metalen ledikantje in een slaapzaal met vier niet al te weelderige kamergenoten die zich suf blowden. Het kan niet altijd feest zijn. Van Dijk: "Ik leef van het ene uiterste in het andere."

Amsterdam telt 358 hotels. Een jaar redt hij dus bijna, op zeven nachten na. Maar die week is hij op zakenreis, dus dat komt goed uit. Als medevenoot in het publicrelations-, reclame- en trendbureau HBMEO kon hij daar niet onderuit. Maar wat bezield een succesvol ondernemer in godsnaam om een jaar vrijwillig dakloos te worden? Hij zegde de huur op van zijn Haagse appartement, verkocht al zijn bezittingen, ontdeed zich zelfs van alle persoonlijke memorabilia ("Zwemdiploma's, jeugdfoto's, souvenirs, boeken. Ik dacht: wat moet je daar eigenlijk mee? Waarom zeult een mens al die ballast zijn hele leven met zich mee?"), pakte de rest – een paar onderbroeken, sokken, broeken en overhemden – in één koffer en ging op pad.

Van Dijk: "Ik was als kinds al gefascineerd door hotels. Ze hebben iets magisch; reizigers die vertrekken en aankomen, niemand kent elkaar, wat gebeurt er allemaal, de interactie tussen mensen ver van huis en haard, de spanning, de onthechting. Ik wilde ook uitvinden wat het met mezelf zou doen. Een soort zoektocht. Zonder al te pompeus te willen klinken, gaat het me er ook om wie ik zelf ben: hoe ik in het leven sta, wat heb ik nodig om gelukkig te zijn, wat doet een jaar zwerfen met je persoonlijkheid? Het voelde ook enorm bevrijdend toen ik eenmaal de knoop had doorgehakt en van alles afstand had gedaan."

"Ik kom uit een nogal onthecht gezin, gescheiden ouders, slecht contact met mijn moeder, een jeugd waar het in materieel opzicht allemaal in orde was, maar waar het nooit leuk was, waar niemand echt gelukkig was. Of dat heeft meege-

Vincent van Dijk in de Executive Suite van het Amstel Hotel. 'De service in de Amsterdamse hotels – hoe weinig sterren ze ook

'In de op seks gerichte homohotels was het allemaal keurig en netjes. Dat was wel teleurstellend'

speeld in mijn besluit, weet ik niet. Ik moet het allemaal nog uitzoeken."

Het was nooit zijn opzet overall gratis te logeren, maar dat was noodzaak omdat het anders onbetaalbaar zou worden. Eerst waren de hotels nogal argwanend, maar zijn dagelijkse blog over zijn hotelervaringen haalde bij de meeste hotels de aarzelingen weg. Hij is overal welkom, ook al is hij zo eertijd mogelijk in zijn blog, dus niet altijd even vriendelijk over de hotels. Van Dijk's doel is volgend jaar een boek uit te geven over zijn ervaringen. Daarna ziet hij wel weer.

Zijn ervaringen tot dusver zijn te divers om allemaal te benoemen. Of het moet die keurige Italiaanse zakenman zijn die poedelnaakt door het Ramenashotel rende, stijf van

de paddo's, en die de volgende ochtend, zich van geen kwaad meer bewust, in driedelig pak, *The Wall Street Journal* lezend, aan het ontbijt zat.

Van Dijk: "Ik heb gemerkt dat blowen echt overal gebeurt en als een rode draad door de hele hotelwereld loopt. Je verwacht het alleen in de specifieke wiethotels, zoals The Bulldog en The Greenhouse Effect, maar ik zag en rook het overal, ook in de chicste hotels. Sterker: bij die wiethotels houden ze alles goed in de gaten en onder controle, maar bij de rest laten ze het maar overal gebeuren. Iedereen doet het: oudere echt)paren, zakenlui, chique dames, de kamermeisjes weten er van alles over te vertellen. En muizen. Amsterdam

heeft nou eenmaal muizen en die vind je alleen in de goede hotels, waar geen kat rondloopt, terwijl hotels met minder sterren allemaal een huiskat hebben."

"Maar er zijn ook goede dingen: het is eigenlijk overal schoon en netjes – op een paar na, waaronder hotel Patou in de P.C. Hooftstraat, dat echt smerig was, haren overal, vieze handdoeken, zompige lakens, en hotel Aroza, waar ik meteen op zoek ging naar de brandtrap omdat het er niet al te veilig aanvoelde, te meer omdat er iemand lag te slapen met een brandende wietpeuk in zijn mond. Maar zelfs in de op seks gerichte homohotels was het allemaal keurig en netjes. Dat vond ik best een beetje teleurstellend."

"In hotel Anco hoop je toch een beetje op een sleazy sfeertje. Oké, ik deelde een kamer met een geheel in bloederig verband gehulde man met een constante erectie, en natuurlijk liggen mannen zich met open kamersdeuren (het bordje 'Please do disturb' aan de deurknop) te bevredigen, maar de badkamers (plus anale douche) waren

hotelbed

mogen hebben – is oneindig veel beter dan in restaurants, cafés, trams en winkels.'

FOTO JEAN-PIERRE JANS

om door een ringetje te halen en het ontbijt was uitstekend, zelfs een beetje burgerlijk."

Opmerkelijk vind ik ook dat de service in Amsterdamse hotels, hoe weinig sterren ook, oneindig veel beter en vriendelijker is dan in restaurants, cafés, trams en winkels. Een uitschieter was het Sofitel The Grand, waar de service echt van het allerhoogste niveau is; niet te formeel of te stijf, maar flexibel en toeschietelijk, precies het juiste midden."

Hij opent de fles champagne. We drinken een glaasje. Het is gezellig in de Executive Suite. Maar hoe zit het eigenlijk met zijn sociale leven zo zonder heg of steg? En eten en drinken? En kleren wassen? De overnachtingen mogen dan gratis zijn, maar de rest?

Van Dijk blijkt zijn natje en droogje ook kosteloos geregeld te hebben dankzij zijn medewerking als voorproever aan de eetgids *SpecialBite*. De rest wordt door Schiphol gesponsord. Daar kan hij terecht bij de stomerij, voor een broodje of een

kop koffie, kortom de dingen die een mens normaliter thuis doet. En wat vrienden en familie betreft: die moeten maar in de hotels langskomen, want tijd heeft hij nauwelijks. "Voor het eerst in mijn leven leid ik een structureel leven."

Overdag zit Van Dijk op z'n werk, tegen het einde van de middag checkt hij in bij het volgende hotel en 's avonds schrijft hij zijn dagelijkse blog. Dus, tja, dat sociale leven schiet er wel bij in. Van Dijk: "Het is ook nooit de opzet geweest een lang-levende-loljaar te hebben, wat mensen in het begin nog wel eens dachten. Het is voor mij echt een serieus project en daar moet je wel eens wat voor inleveren."

Dan wordt er op de suiteur geklopt. Een hotelmeneer brengt een presentje van Het Amstel, met dank voor de overnachting, met de complimenten van de manager. Het is een fraai ingelijste prent van het hotel. Toch weer nieuwe spullen, er lijkt geen ontkomen aan, maar wat moet je ermee?

www.amsterdamslaapt.nl

Hooftstad

Cadiz, Osdorp

Nederlanders kunnen niet van je winnen, maar je kunt er wel van verliezen. Gelukkig hoeven we niet tegen Duitsland, anders hadden er onmiddellijk lokkoffen ingezet moeten worden. Agenten met kleine plaksnorretjes in lederhosen en dirndljurkjes die in allerlei volkswijken de kop opstekende anti-Duitse gevoelens met een lik-op-stukbeleid keihard aanpakken. Ik betrap mezelf er al op dat ik bij elke bijzondere bleekneus met pijpenkrullen op het August Allebéplein of bij elke oud omaatje dat om twee uur 's nachts vijfthonderd euro staat te pinnen denk: dat zou best eens een smeris kunnen wezen.

Intussen is alles aangenaam rustig aan het westfront, terwijl de vorige sheriff met de noorderzon richting Den Haag is afgevoerd. Het kan aan mijn eigen goedmoedigheid liggen, maar ondanks de ogenschijnlijk lome lethargie waarmee het weldadig groene Osdorp bedekt is, hangt er een nauwelijks waarneembare spanning in de lucht. Wellicht komt het door de zinderende hitte of misschien heeft de naderende climax van het WK er iets mee te maken. Kunt u zich *Do the right thing* nog herinneren? Zo iets.

Niet dat ik Osdorp anno nu wil vergelijken met het Brooklyn aan het eind van de jaren tachtig. Alle inspanningen van de afgelopen jaren lijken resultaat te hebben. Op diverse plekken hebben woningcorporaties de meest getalenteerde architectenbureaus ingezet om de leefbaarheid van deze voormalige takkenwijk te verbeteren. En met succes. Bovendien heeft het er de schijn van dat allerlei beperkende overheidsmaatregelen hier wat minder rigide zijn toegepast. Hetgeen heeft geleid tot een veel grotere variatie in materiaal, maat en kleurgebruik, dan in de stadsuitbreiding waarvan ik de naam niet zal noemen, maar die begint met een IJ en eindigt op een G.

Vrankendijke is kloekke hoogbouw die door studio DP6 met

knalrood hoogglanzend glas is beplakt. Midden op een schoolplein staat een knalgroene blokkeendoos met oplopende terrassen voor hangjongeren van rijksbouwmeester Liesbeth van der Pol. En op de grens van stad en polder schittert het met felgroene banden beklede dierenasiel van Arons en Gelauff in het helle zomerlicht. Een zonnebril is hier geen overbodige luxe.

Terugflitsend kom je langs het icon waar het allemaal mee begon, de met houten rabatdelen

Het complexje doet heftig verlangen naar Andalusië

betimmerde uitkragingen van het wereldberoemde bejaardentehuis van MVRDV. De veel geïmitteerde gekleurde glazen balkonnetjes hebben nog niets aan frisheid ingeboet.

Soms gaat het ook hier mis. De recentelijk nog met de Amsterdamse architectuurprijs bekroonde woontorens van Wiel Arets doen denken aan kantoren van een leverancier van kopieerapparaten en sanitair benodigdheden op een bedrijventerrein in Nieuwegein uit 1983.

Even verderop staat een bescheiden wijkje, met witgepleisterde laagbouwoningen. Uitkragende blokken, opgetilde binnentuinen, met onbewerkt hout afgestimmerde entreeën, de houten exterieur geplaatste shutters en opengewerkte hekwerken met Moorse motieven dragen allemaal bij aan de Zuid-Spaanse sfeer die hier hangt, vandaar de naam Cadiz. Het door het jonge bureau Abbink X de Haas ontworpen complexje doet heftig verlangen naar Andalusië. Gelukkig vertrek ik daar dit weekend naartoe.

Heb ik, wat er ook gebeurt, in elk geval een feestje zondagavond.

RONALD HOOFST
r.hoofst@parool.nl

FOTO FLORIS LOK

G W = weergaloos, wereldklasse
G = gewoon goed
T = tegenvaller, kan zoveel beter
N = niet best, omrijden
Z = zand erover en aanstampen!